

Peatge

Anna Casablanca Cervantes

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

El cobrador del peatge va alçar el cap i la va mirar. “Són sis amb trenta-cinc”. Ella, atabalada, buscava el moneder, al fons d’una bossa de la que en va sortir un mòbil, dos jocs de claus, bolígrafs, pintallavis, una baldufa i unes quantes andròmines més. Quan finalment li va allargar un bitllet de deu, ell, arrufant les celles, va quedar parat: era la mateixa noia que havia passat feia uns deus minuts. N’estava segur, s’hi havia fixat bé. Impossibile no fer-ho: la mateixa mirada transparent, la mateixa piga al mig del llavi superior. La primera vegada només li havia somrigut. Ara li havia sentit la veu: “Bon dia”, “On tinc el moneder?”, “Quin desastre!”, “Adéu!” Evidentment, estava nerviosa. Potser tenia pressa. Però somreia. Somreia amb aquell somriure... i tenia la veu alegre.

La va mirar allunyar-se mentre es preguntava per què havia passat dos cops seguits. Imaginava que potser s’havia equivocat de sortida i havia hagut de tornar enrere. Segurament anava perduda. Que estrany! Havia hagut de pagar dues vegades i, malgrat això, no semblava contrariada. Amb una feina tan avorrida i mecànica, era difícil no passar el temps divagant. El què li podia haver passat a la noia el va tenir entretingut durant una bona estona. De fet, des de sempre s’havia empescat narratives sobre on anava la gent, per què hi anaven, què hi anaven a fer. En aquest cas, només sabia que el peatge d’origen era La Roca i que la noia parlava català. Havia parlat tan poc que ni tan sols podia advertir cap tret dialectal. Tanmateix, a mida que s’acostava el migdia i s’acumulaven els cotxes fent cua, es va anar oblidant de la noia, com havia fet amb tants i tants conductors sobre els que havia especulat durant dies, mesos i anys.

* * *

Un parell de setmanes més tard, altre cop era dissabte i li tocava la taquilla de pagament manual. S'hi posava a les sis del matí... quins horaris! Havia de començar a buscar una altra feina seriosament. Per alguna cosa havia estudiat Empresarials, no? Allò s'havia d'acabar! Ja feia anys que no podia viure com quan era solter i ningú no l'esperava. Mai podria anar amb la família d'excursió, ni dur el nen als partits de futbol de la lliga escolar quan es fes més gran. I ell estava esperant que el nen creixés una mica per divertir-se amb ell fent quatre xuts... en fi, un altre dissabte tancat en aquella gàbia.

Van passar unes hores i va arribar aquella noia. No va dir res, va somriure i va pagar. Just quan marxava, ell es va adonar de que ja l'havia vist abans, tot i que no recordava ni com ni quan, i tampoc s'hi havia fixat massa. I van anar passant cotxes. Famílies de cap de setmana, matrimonis silenciosos, matrimonis madurs amb silencis forçats, xicots de tupés impossibles que potser no havien dormit la nit abans, gent que anava a treballar en dissabte i no tenia esma per a res, mestresses de casa cap al mercat, parelletes il·lusionades i ella. Ella? Ara recordava per què s'hi havia fixat l'altra vegada! *Ella* tornava a passar per segona vegada en... potser... un quart d'hora?

Es va quedar palplantat, amb la boca oberta i mig somriure de costat. En els pocs segons que va tenir, la va examinar de dalt a baix: cabell curt amb reflexes daurats, immensos ulls blavíssims lleugerament maquillats, un aire modern però romàntic, perletes minúscules a les orelles, mans blanquíssimes de dits llargs i sense anells,

brusa de floretes semitransparent... i la piga al mig del llavi. Ella tan sols va dir “Bon dia” i “Adéu”, i entremig el va apercebre, astorat, observant-la. Es va ruboritzar amb un gest tímid. Sabia que era bonica.

El cobrador va estar pensatiu tot el dia. Aquella escena ja s’havia repetit: ella passava dos cops en pocs minuts. L’un només somreia i no deia res; l’altre saludava o feia algun comentari i també semblava alegre però una mica més pensativa, inquieta, apressada. Era curiós. Ell sabia que a partir d’ara estaria pendent de la tornada de la noia. Segur que succeiria i que aquest cop s’hi fixaria ja des de la primera vegada. O potser no tornaria a passar dos cops. O potser no la tornaria a veure. O potser estava equivocat i no era la mateixa una vegada i una altra...

* * *

Després d’unes setmanes, el cotxe negre es va tornar a aturar. Avançada la tardor, va haver de baixar la finestreta per a pagar, descobrint la seva cara de poma reineta amb uns pòmuls alts i riallers. “Ja t’he enganxat! Aquesta és la primera vegada”, va pensar. I va decidir fixar-s’hi bé per a poder determinar si tot plegat era només aquell estrany fenomen del *déjà-vu*. I va intentar sentir-li la veu. Així que la va saludar amb un efusiu *Bon dia, reina*, li va tornar el canvi amb un redundant *Tres amb seixanta-cinc*, i es va donar per vençut amb un *Passi-ho bé*. Com a resposta, només unes dents blanquíssimes i la blavor d’uns ulls somrients.

Doncs va esperar impacient, cinc, deu minuts, un quart... per fi! No anava equivocat: finestreta avall, la mateixa

poma reineta amb els pòmuls eixerits. La mirada infinita. La piga. “Hola, reina” altra vegada. “Hola” rutinari. “Acaba de passar una noia que s’assembla molt a vostè”. “Ah, sí?”. “Sí...” Res més. Va mostrar-se tan fugissera que fins i tot li va fer mal. Va recrear el moment mil vegades en la seva memòria: la indiferència, el seu aspecte cansat, els dits llargs i ossuts deixant caure els sis amb trenta-cinc justos. Stevie Wonder i *The Sunshine of My Life*. Una petita pausa, una vacil·lació... “Ah, sí?” havia dit. El somriure, de compromís, aquesta vegada. Segur que pensava que estava intentant lligar! Segur, segur... per això es mostrava indiferent i no li donava explicacions del que volia dir passar dos cops pel mateix indret.

Estava orgullós d’ell mateix per haver gosat fer-li una observació sobre aquella estranya costum. No era gaire habitual en ell, ser tan atrevit. Però una estona després, pensant en la resposta desmenjada i concisa d’ella, es va sentir avergonyit, així que durant els dos següents mesos, en què ella es comportava reiteradament de la mateixa manera, el cobrador només la saludava. Per mimetisme, era més greu en la primera ocasió, quan sabia que no obtindria resposta, i més efusiu en la segona, esperant l’habitual salutació. Simplement amagava l’ànsia de la seva espera, el sobresalt d’albirar-la de lluny, l’alegria de veure-la ocasionalment, la buidor del comiat.

Ell l’esperava. La imaginava a tota hora, de dia i de nit. En sortir de casa, si era dissabte, ja es neguitejava. Si la veia, el cor li feia un bot, podia sentir una lleu palpitació accelerada als canells, escalfor de vergonya, d’emoció, d’angoixa, a les galtes. En recordava tots els detalls. Les brusetes discretes i planxadíssimes, els jerseis de coll alt a mida que anava entrant l’hivern, la jaqueta de pell girada

i totes, absolutament totes, les diferents expressions de la seva mirada marina. A les nits interminables, al costat de la respiració rítmica i profunda de la seva dona sota les mantes, la culpa i les imatges del dia el torturaven. Aquella pell fina, aquell coll que ara es tapava, aquella piga movent-se al compàs de les paraules... Pobra Maria!

* * *

Va arribar el dia en que no ho va poder evitar. En la primera ocasió no li va dir res. Aquell silenci habitual li imposava un cert respecte i es sentia intimidat. Era ben bé com si les dues noies no fossin la mateixa. En repetir-se l'aparició, va tenir l'oportunitat d'iniciar una conversa banal: "Quina fred, oi?". I en veure que ella s'animava, finalment va gosar: "Per què passa sempre dues vegades?" "Com diu?". Llavors, sentint-se ridícul com un adolescent, va intentar dissimular: "No, res... que em semblava que havia passat dos cops..." Ella s'ho va prendre en broma: "Ah, sí, ja sé... que abans ha passat una noia que se m'assembla" va riure. Ell s'hauria fos, però tenia massa curiositat per saber com reaccionaria ella a partir de llavors. Potser deixaria de fer-se l'enigmàtica... Però tot va seguir igual: ella travessava el peatge en silenci, passaven uns minuts que es feien eterns, i la tenia allà de nou, sempre coqueta, amb mitja conversa, com qui no vol la cosa. El desconcertava. Ell sabia que no eren dues noies que s'assemblaven, sinó la mateixa, amb la mateixa indumentària, el mateix pentinat, la mateixa sintonia, ara *Unforgettable* de Nat King Cole, ara Elvis Presley amb *Love Me Tender*. Ella

mai li donaria la clau, però repetia i repetia la mateixa actuació. Així que era tímida però en el fons juganera... i a ell el provocava ferotgement, que ella es divertís, descarada, prenent-li el pèl.

* * *

I va arribar el dia de Nadal. I ell, tancat a la gàbia. Aquell any queia en dimarts, així que ella no passaria. La seva dona li havia tornat a recriminar aquells horaris tan esclaus. “D’aquí a quatre dies el nen s’haurà fet gran” deia “i t’hauràs perdut els millors anys”. Ni els dies més familiars podia ser a casa. Li havia promès que estava buscant una altra feina des de feia setmanes, així que la mala consciència el va acompanyar a treballar el matí de Nadal: ni un sol currículum, no havia enviat. Ara no podia marxar d’allà. Ara no.

Malgrat ser dimarts, ella va passar. Elegantíssima, etèria i breu en la primera ocasió. Ell, havent assumit el ritual, esperava la segona per a parlar-hi. Llavors la va poder admirar millor: un pentinat més elaborat, arracades llargues i finíssimes, faldilla. Quan remenava la bossa al seient del costat, hi va poder veure un regal. Un regal per a algú: una pista per a ell? Tot cobrant el peatge, la lleu intuïció d’un genoll sota la mitja negra el va torbar irremeiablement. I llavors la conversa de sempre, amb la piga de sempre, que si *has passat abans* que si *sí home*, que si *eres tu*, que si *no*, que si *tomba*, que si *gira*, que si *quines coses...* ella estava de bon humor: “Em dic Gabriela”. “T-T-Tobies”, va quequejar ell. Per fi... per fi,

en les feixugues nits d'insomni podria murmurar el seu nom, "Gabriela".

* * *

Els efectes d'aquell regal de Nadal van durar una bona temporada. Era felicitat només amb allò. Gabriela. Es deia Gabriela. I ni tan sols va adonar-se de que ella trigava en tornar a travessar aquell peatge, els seus confins.

* * *

Però el dia va arribar i es va sentir valent com per adreçar-s'hi pel nom, fins i tot a la primera passada: "Bon dia, Gabriela!" L'instant fugaç que dura la transacció es va aturar. Ella, com no havia fet mai, el va fitar al fons dels ulls amb una mirada plorosa, tempestuosa, dolent, envoltada de la veu de Jacques Brel. Va sentir l'impuls d'abraçar-la –que ell l'estimava, carai!- i en voler agafar-li la mà, l'absència de tacte el va petrificar.

*Laisse-moi devenir
L'ombre de ton ombre
L'ombre de ta main
L'ombre de ton chien...*

El dringar de les sis monedes rodolant per l'asfalt el va despertar del seu atordiment. Ni un sol mot. Silenci. Es va girar instantàniament per a veure-la allunyant-se. Per a veure marxar un cotxe sense matrícula.

* * *

Llavors ho va comprendre tot. Va assimilar en un sol moment que la Gabriela no seguiria aquell miratge. El cobrador s'havia convertit en l'únic testimoni del constant revenir d'aquella projecció de la noia. Havia esdevingut l'espectador de la il·lusió que seguiria encaminant-se, malenconiosa, a la vora de l'Onyar. El mateix anhel que l'havia precedit sempre, l'ànsia i el neguit per trobar-se amb l'amant.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

